

[Rytter.]

de kæmpede i tysk Uniform, men det er Sagen uvedkommende. Spørgsmaalet maa være: Var det tilladt at gaa i tysk Krigstjeneste? For hvis det var tilladt, maatte de selvfølgelig ogsaa have Lov at trække i tysk Uniform. Spørgsmaalet er altsaa, om de havde Lov at gaa i tysk Krigstjeneste. Dér bruger den højtærede Minister et Ord, som jeg ikke synes han skulde bruge, nemlig Ordet „Fjende“. Vi er jo ikke Agitatorer her. Spørgsmaalet er bare: Var det Fjenden? Hvis man virkelig mener, at det var Fjenden, hvorfor anlægger man saa ikke Sag mod de paagældende i Henhold til den almindelige borgerlige Straffelov? Saa kunde de straffes derefter. Saa behøvede vi ikke at diskutere Sagen her i Rigsdagen. Hvis vi kunde faa en Domsafgørelse for, om Danmark var i Krig eller Danmark ikke var i Krig fra 9. April til 29. August, saa jeg det med Glæde, saa var man færdig med den Diskussion. Jeg for mit Vedkommende er ikke i Tvivl om, hvordan det var.

Den højtærede Justitsminister sagde: ja, men disse Folk er ikke gaaet i Krig for at følge den danske Regering. Nej, og det er der heller ikke nogen, der har paastaaet. Man har kun paastaaet, at den danske Regering ikke har advaret dem mod at gøre det. Handlingen var straffri, den var straffri ifølge Folkeretten, den var straffri ifølge Tradition, den var straffri ifølge tidligere Krige, hvor vi har staaet paa lignende Maade, og den var straffri ifølge Straffeloven. Da Forholdet ligger saaledes, vil jeg raade til, at man tager en Sag i Henhold til den almindelige borgerlige Straffelov, saa man kan faa Spørgsmaalet afgjort.

Ministeren kom ikke nærmere ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Handlingen er straffri. At den er moralsk forkastelig, behøver vi ikke at diskutere. Det er vi saa at sige enige om i de fleste Tilfælde.

Saa er der Spørgsmaalet om Uniformen. Dér vil jeg gøre opmærksom paa, uden at jeg derved vil tage ham i Forsvar, at en af dem, der gik med, sagde, da han holdt sin Afskedstale i København: vi gaar med for at kæmpe mod Bolsjevikkerne af de og de Grunde, og at vi saa er nødt til at bære den forhadte tyske Uniform — tror jeg han sagde —, er en simpel Konsekvens deraf. Det Udtryk brugte vedkommende Mand paa det Tidspunkt, hvor det ikke var helt ufarligt at sige det. Om det var Ordet forhadt eller et andet Udtryk, er jeg ikke sikker paa, men det kom ud paa det samme.

Dernæst var den højtærede Justitsmi-

nister inde paa Spørgsmaalet om Stikkerne, og han sagde, at det maatte bero paa en Misforstaaelse, naar jeg havde nævnt Tilfældet fra Kastrup, for de, der havde gjort det, var netop blevet straffet. Jeg har ikke nævnt det som et Angreb paa dansk Retspleje. Jeg nævnte — og det vil formentlig fremgaa af Fortrykket —, at man har foretaget disse Drab paa et meget løst Grundlag, og dér nævnte jeg Mordet paa den islandske Forfatter Kamban, som blev foretaget paa det Grundlag, at en Mand havde sagt til en, han tilfældigt traf paa Gaden: der er en Stikker derude som burde skydes. Det kalder jeg et noget løst Grundlag. Endvidere nævnte jeg det Tilfælde fra Kastrup, hvor Manden lige var blevet frikendt og løsladt, fordi der ikke var tilstrækkelige Beviser. Saa kom de og tog ham og skød ham. Jeg synes, det er fuldstændig berettiget at nævne det som Eksempel paa, hvor løst Grundlaget har været. Straks efter Kapitulationen var det saadan, at Spidserne inden for Anklage-myndigheden sagde: vi har faaet mange Anmeldelser om Stikkerdrab, men det viser sig, at det er Pjat og Vaas i de fleste Tilfælde. Saadan var Forholdene, og derfor er jeg bange for, at Drabene i mange Tilfælde er sket paa et løst Grundlag. Naar jeg nævner det her, er det ikke for at angribe Frihedsbevægelsen; for en Del af de Drab, der er sket; er foretaget af andre, det maa man ikke forveksle. Jeg nævnte i sin Tid 6 Tilfælde, jeg laa inde med. I nogle Tilfælde var det Frihedsbevægelsen, der stod bagved, men ikke i alle Tilfældene.

Endelig var den højtærede Justitsminister inde paa Spørgsmaalet om Amnesti. Hertil maa jeg sige, at jeg er fuldstændig enig i, at vi skal søge at staa sammen, og jeg beklager den Spaltning mellem de politiske Partier, som desværre opstod ved Behandlingen af Loven af December i Fjor. Det har altid været mit Haab, at vi skulde staa enige, og vi har gjort det her i Landstinget. Men der kom, som sagt, en Spaltning i Folketinget, og det er meget at beklage. Jeg haaber, at vi igen skal komme til at staa enige i de Spørgsmaal. Og saa var det, jeg nævnte, at jeg i Virkeligheden ikke tror, at Forskellen mellem os er større, end at vi maa kunne tale os til Rette, og jeg nævnte i Forbindelse med Amnesti en hel Del Forhold, som jeg mener har bidraget til, at vi er kommet godt igennem de fem skæbnsvangre Aar; det skulde efter min Opfattelse opfordre Befolkningen til netop at være milde i deres Dom over for andre. Der er noget, der hedder, at for at kunne udøve Retfærdighed skal man ogsaa være barmhjertig. Uden